

ESCOLA ANSELM CLAVÉ

Q - ART

REVISTA D'ART

Núm.15. Any 3. Mollet del Vallès, desembre de 2023.

Johannes Vermeer. La jove de la perla. (1665-1667)

Q-ART

03 Pròleg

04 ESCULTURA

05 Discòbol

07 Hermafrodit dorment

09 August de Prima Porta

10 Retrat eqüestre de Marc Aureli

12 La pietà

14 David

16 Beata Ludovica Albertoni

17 Èxtasi de Santa Teresa

19 Eros i Psique

21 Maria Lluïsa de Parma

22 Estàtua de la Llibertat

24 La Sireneta de Copenhaguen

27 Crist redemptor

29 L'ocell de la pau

30 PINTURA

31 Naixement de Venus

34 L'Últim Sopar

36 Retrat de Susanna Lunden

37 La jove de la perla

38 La llibertat guiant al poble

40 El Temerari remolcat a dic sec

41 El balcó

42 Dona amb parasol

45 La nit estelada

47 Retrat del doctor Paul Gachet

48 El crit

51 El petó

54 La dansa

55 Llauna de sopa Campbell

56 VARVARA & MAR CANET. ABELLÓ, UN PAISATGE IMAGINARI.

PRÒLEG

L'art és el procés o el producte deliberat de l'organització dels elements en una forma que apel·la els sentits i les emocions. Abasta una àmplia gamma d'activitats humanes, de creacions i de maneres d'expressar-se, de camps com la música, la fotografia, la literatura, la dansa, el cinema, l'escultura i la pintura. El significat de l'art és explorat dins l'estètica, una branca de la filosofia. Es creu que per als primers éssers humans l'art va tenir una funció ritual, màgica, religiosa; aquesta funció, però, va evolucionar adquirint un component estètic i una funció social, pedagògica, mercantil o simplement ornamental. El Patrimoni Mundial és considerat com la pedra angular de la pau i del desenvolupament, pel que integrem aquest projecte en el treball dels Objectius de Desenvolupament Sostenible de l'Agenda 2030 de l'ONU, un aspecte molt present en el nostre centre.

Segons el professor Elliot W. Eisner, l'ensenyament de l'art té amplis beneficis, com per exemple que ensenya a emprar el propi judici en comptes de les regles. Ens ensenya a crear un judici i mantenir-lo en construcció, confrontar-lo amb el que som, o amb el que hem deixat de ser, perquè el canvi és l'única cosa que perdura. Segons Eisner, ensenya que els problemes poden tenir més d'una solució, múltiples perspectives, és a dir, a tenir una mentalitat oberta i un pensament flexible per trobar solucions que no havíem anticipat i que a la vegada poden redefinir el problema. També cal destacar que l'art ensenya que els límits del llenguatge no són els límits del nostre pensament.

Tots aquests beneficis són visibles en aquesta nova publicació, on es recullen alguns dels treballs realitzats per l'alumnat d'història de l'art de 4t d'ESO, en els quals s'analitzen algunes de les escultures i pintures més destacades de l'art occidental.

ESCULTURA

DISCÒBOL

S. V a. C.

Ens trobem amb una còpia romana del conegut Discòbol, ja que la peça original, que era feta en bronze, no s'ha conservat. L'autor va ser Miró d'Eléuteris, i va ser feta al voltant del 455 a. C., al segle V, durant l'època de l'art grec clàssic. Aquesta còpia, que és la més semblant a l'original, es troba al MNR (Museu Nacional Romà).

Aquesta escultura és exempta, figurativa i idealitzada, ja que les seves expressions i la seva postura no tenen res a veure a la que tindria algú a l'hora de llançar un disc. Està feta amb marbre i esculpida, i representa un atleta en el moment just abans de llançar el disc, amb el cos flexionat i tens, potser en la celebració d'alguns jocs esportius o atlètics. Per tant, es pot pensar que es tracta d'una escultura en honor a un atleta important. Per aquest motiu, potser la van fer amb una finalitat esportiva o com un homenatge a l'esportista.

DISCÒBOL

Aquesta obra representa l'equilibri en una composició geomètrica, i això ho sabem pels braços, els quals formen com un cercle. És una escultura que idealitza el cos del home, representant la bellesa del cos humà a partir de les matemàtiques.

El Discòbol és fet per ser vist des de diferents punts de vista per la forma en la que són fets els seus braços, el tors i les seves cames, i encara que estigui feta amb aquest pensament, el punt de vista on millor s'aprecia l'obra es en el lateral, ja que es poden veure tots els detalls com poden ser pels en els músculs. Encara que en el cabell no tingui tants detalls, es pot analitzar i apreciar el contrast que crea la concentració, pressió i tensió del moment, amb la serenitat de la seva expressió. És una escultura sense color, per tant no té policromia.

Aquesta obra és de les primeres en representar el nou estil de bellesa de l'època, i encara que hagin diverses còpies, és una pena que no es conservi l'original.

HERMAFRODIT DORMENT

S. II aC - 1619

L'Hermafrodit dorment és una escultura grega hel·lenística, tot i que només s'ha conservat una còpia romana del segle II aC. Va ser restaurada el 1619 per David Larique. Al segle XVII, sota l'escultura va ser col·locat un matalàs de marbre de Carrara, que va ser realitzat per Gianlorenzo Bernini (1619) a petició del Cardenal Borghese. Aquesta peça presenta unes dimensions de 1,69 metres.

Aquesta obra representa un exemple típic de l'escultura hel·lenística, que va florir a la Grècia antiga i es va caracteritzar per un alt grau de realisme, expressió emocional i atenció al detall anatòmic. Aquesta obra es troba al Museu del Louvre (París, França).

El material emprat per la seva execució és el marbre, i la tècnica amb que està feta és la talla. La peça presenta un alt relleu, una tècnica escultòrica en la qual les formes sobresurten en gran manera del fons, però encara estan connectades amb ell. La figura de l'Hermafrodit jeu sobre una mena de llit o superfície tallada, la qual cosa permet que la figura es destaquï en relleu.

HERMAFRODIT DORMENT

Aquesta obra inspira als espectadors i permet fer un cop d'ull a l'habilitat i el talent dels escultors de l'antiga Grècia per a capturar la bellesa i la dualitat en la forma humana. La serenitat i la androgínia de l'hermafrodita adormint ens conviden a contemplar la profunditat de la mitologia i l'estètica en l'art antic.

Els elements formals com la textura, el volum, la composició i l'efecte de la llum, juguen un paper fonamental en com percebem i experimentem aquesta obra mestra de l'art clàssic.

La textura és exquisida i detallada. El marbre es treballa per a aconseguir una superfície llisa i polida que reflecteix la llum de manera suau i uniforme. La textura de la pell de l'Hermafrodit és suau i delicada, la qual cosa li confereix una qualitat gairebé realista. Cada detall, com els músculs i les formes anatòmiques, es representa amb precisió i cura, la qual cosa afegeix una sensació d'autenticitat a la figura.

El volum és un altre element important que defineix l'obra. L'Hermafrodit es presenta en un estat de somni i relaxació, la qual cosa crea un efecte visual tridimensional.

La incidència de la llum sobre l'escultura és un aspecte essencial de la seva apreciació. La superfície llisa i polida del marbre permet que la llum es reflecteixi de manera uniforme. Això realça la sensació de suavitat i bellesa de la figura, destacant els seus contorns i detalls. L'obra es beneficia de la llum natural i artificial en l'espai circumdant, la qual cosa agrega profunditat i vida a la figura.

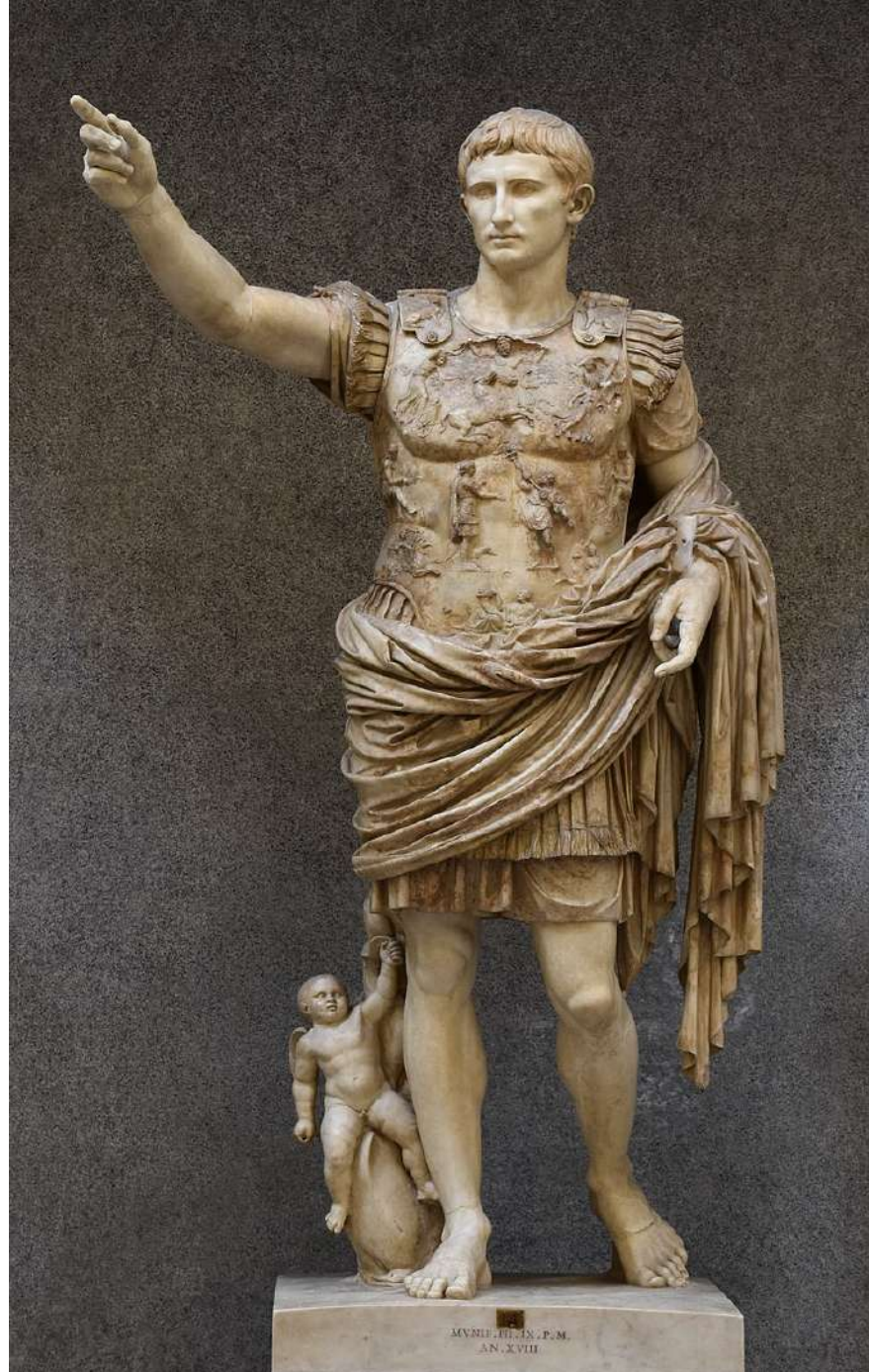
AUGUST DE PRIMA PORTA

S. I a. C.

August de Prima Porta es una escultura d'autor desconegut, que pertany a l'època romana. Actualment aquesta escultura es troba a el Museu del Vaticà. L'estil de l'obra és de l'idealisme hel·lenitzat. Parlant sobre l'escultura és feta de marbre amb una tècnica de policromia datada.

A continuació sobre el físic de l'escultura el que es pot dir es; les textures d'aquesta són variades, unes zones mes o menys llises i altres molts rugoses, No és una obra homogènia perquè representa més textures. La sensació que dona l'obra només mirar-la és de duresa, bàsicament per el seu aspecte; És esculpida per veure-la de front, però es pot veure des de diferents punts de vista i així poder posar-la on sigui i no perdrà la serenitat que trasmet. La zona més destacada és la capa perquè mostra molt realisme i també té contrastos entre la pell i la roba, fet que aporta més realisme. Aquesta mostra un moviment real i amb l'aspecte físic mostra poder i serenitat. Té un aspecte figuratiu i està representada amb naturalitat ja que mostra un cos totalment normal amb una bona composició de musculatura normal.

El tema principal d'aquesta obra és el retrat del primer emperador de Roma, que idealitzat, mostra una actitud divina. I com és típic d'època romana, té una finalitat religiosa i decorativa.

RETRAT EQÜESTRE DE MARC AURELI

161 dC–180 dC

L'estàtua eqüestre de Marc Aureli es va crear durant els anys 161 dC-180 dC per una persona anònima, i per això no s'hi sap qui va ser el seu autor en realitat i es va produir durant l'etapa de la Cultura de l'Antiga Roma. L'obra es conserva als Museus Capitolins, i ha estat l'única estàtua eqüestre conservada de la iconoclàstia cristiana pel fet d'haver estat confosa amb la figura de Constantí primer emperador cristià. Va ser per aquest motiu que es va decidir posar una còpia d'aquesta a la Piazza del Campidoglio, a Roma. Aquesta estàtua es va construir amb bronze amb la tècnica de la fosa. Amb aquesta tècnica, el metall passa a ser líquid, ja que se sotmet a altes temperatures i després agafa la forma amb l'ajuda d'un motlle.

Com es pot observar, l'estàtua sobre la que estem parlant és de tipus eqüestre, que com diu el nom, es refereix als cavalls i on pels artistes d'aquella època, sempre va ser un repte fer-ne d'aquest tipus, ja que les potes d'aquests animals eren molt fràgils i fines. Com hem dit abans, Marc Aureli, emperador de l'imperi romà, es troba a sobre del seu cavall preferit, anomenat Incitato, i on el que feia amb això era mostrar el poder i la grandesa divina que tenia aquest. A més, com que ell no portava armes o armadura i anava vestit com a un civil, humanitzava el personatge, ja que indicava amb això que el que buscava representar era la pau i no d'heroi militar, tal com ell es percebia a ell mateix durant el seu mandat.

RETRAT EQÜESTRE DE MARC AURELI

La textura de l'estàtua es divideix en dues parts. En la part, sobretot del cavall, la textura que es pot trobar és llisa i polida, però per la part de Marc Aureli, els detalls i el cos és més ben part rugosa, ja que l'emperador es trobava vestit amb roba d'aquella època i aquesta està marcada per plecs, a més de presentar una gran duresa i amb bastant volum l'escultura. Aquesta es pot mirar des de diferents punts de vista, perquè la peül·la del cavall, el gir del cap de Marc Aureli i el gest de la seva mà, conviden a envoltar l'estàtua. Com que es troba a sobre d'un cavall, es pot dir que l'emperador es troba en una posició hieràtica, el que vol dir que està en moviment, i a més, un moviment real. Aquesta figura no té influència sobre la llum, ja que no necessita que estigui als afores d'un lloc d'interior, però si llum natural per observar-la millor, d'aquesta manera els detalls es poden veure com que és una estàtua homogènia, encara que hi ha punts que destaquen més i amb només un tipus de color. L'estàtua mostra realisme, el que vol dir que és fidel al model i els sentiments que vol representar són poder i una gran capacitat de lideratge.

Tenia com a finalitat aquesta escultura mostrar a l'emperador com un senyor de la terra sempre victoriós i conqueridor i commemorar la victòria sobre els parts, també imatge de poder i propaganda de la seva figura, on aquestes imatges anirien destinades a places públiques. Com que l'estàtua eqüestre és molt antiga, mai es va saber qui va encarregar fer aquesta creació, però possiblement va ser ideada pel mateix Marc Aureli. Amb tota aquesta història, Marc Aureli va servir com a model per a estàtues eqüestres posteriors a aquestes, com ara l'estàtua eqüestre de Gattamelata, el Renaixement a Donatello.

LA PIETÀ

1498 - 1499

L'obra en qüestió s'anomena La pietà, i va ser creada per Miquel Àngel Buonarroti, nascut el 1475 i va morir el 1564. Aquesta obra pertany a l'època del Renaixement. En aquesta època va portar-se a terme la recuperació de l'escultura de l'Antiguitat clàssica, de manera que els artistes van començar a intentar representar l'ideal de bellesa i joventut: En aquest cas, aquest fet és visible amb la representació de la Verge, eternament jove i bella. La pietà es troba a la basílica de Sant Pere del Vaticà. Es tracta d'una figura feta de marbre amb la tècnica de la talla.

És una escultura exempta, per tant, té molt volum. La pietà representa a la Verge Maria sostenint el seu fill mort

Es pot observar que és una obra acabada, llisa i polida amb una sensació tant de duresa com de fredor. És una escultura que es pot veure des de diferents punts de vista, és a dir, que per darrere està acabada. Té una composició triangular com es pot veure, té forma de triangle. El cap de la Verge és una punta, i el cap com els braços del fill són les altres puntes. L'obra mostra repòs, per tant, és un moviment fictici. Una de les coses que més afecten aquesta peça és la llum, ja que contribueix a exagerar els plecs del vestit de la Verge. És molt contrastada, hi ha una gran diferència entre el Crist i la Verge. És monocroma, és a dir, que és el mateix color de la pedra, per tant, no està pintada.

LA PIETÀ

Aquesta té les dues persones amb una expressió serena, doncs, no expressen l'emoció que hauria de ser. Tanmateix, és una escultura figurativa, amb una idea d'idealisme, és una obra antinatural. Com podem observar la manca d'expressió de la cara està proporcionada al vestit perquè tots dos tenen una expressió serena per la situació. És una escultura simètrica, correcta i proporcionada amb la forma de triangle en la qual podem veure el vestit, que és la principal muntura de l'escultura, el vestit amb els plecs que tenen molt volum i juga amb les llums i les ombres.

Com és una escultura religiosa, la història de l'obra es troba a la Bíblia, un llibre religiós, en el qual la part de la història es veu en el capítol, Mateu 27:42, 43. La Pietà va ser encarregada pel Cardenal de Saint Denis. Aquesta composició d'obra no era nova ja venia de l'època dels gòtics. El creador va posar de manifest la influència de la filosofia neoplatònica i de l'estètica clàssica. Per últim, aquesta obra influencia a La mort de Marat, de Jacques-Louis David, qui es va inspirar en el Crist de la Pietà per interpretar el màrtir de la Revolució Francesa.

DAVID

1501-1504

L'escultura el David és una obra realitzada per l'artista Miquel Àngel Buonarroti entre 1501 i 1504. Es tracta d'una escultura renaixentista que es trobava en la Piazza della Signoria, però per seguretat han fet una còpia i la veritable actualment es troba en la Galleria dell'Accademia de Florència. L'escultura està esculpida en marbre blanc de Carrara amb la tècnica de talla.

La història del David és recollida al llibre de Samuel de l'Antic Testament, on es narra el relat de l'enfrontament entre el pastor i el gegant Goliat. El que en principi era una escultura religiosa, va prendre immediatament connotacions polítiques. Els Mèdici havien estat expulsats de Florència i la ciutat s'havia transformat en una república, per la qual cosa el David va ser vist com un símbol de llibertat.

És una escultura exempta, la qual cosa vol dir que ha estat concebuda per a apreciar-se per tots els seus costats.

Té una textura polida, amb superfícies lliures, fines i polides. Aquestes qualitats fan que no sigui aspre, rugosa ni amb arestes afilades, sinó més aviat lliure, fina i suau. No mostra una duresa aparent, encara que sí un punt de fredor. En general l'obra és homogènia, però, les venes de la mà dreta i el cap conjuntament amb el coll són expressivament majors. El David té un color monocrom, és a dir, un únic color.

DAVID

El volum és una característica destacable en aquesta obra, és especialment evident en els músculs, els cabells i, sobretot, en les venes de les mans, que es destaquen clarament. Encara que és una escultura reposada amb una composició vertical i moviment estàtic, té molta força i es nota principalment a les mans i la mirada de David. La posició de contrapposto de David ajuda a l'equilibri de la peça. La tensió de la cama dreta i el braç esquerre formen un contrast amb els músculs relaxats del braç i de la cama esquerra. D'altra banda, la incidència de la llum sobre aquesta escultura es troba especialment en els cabells.

La dicotomia entre la tensió i la relaxació del cos sorgeix com un suport al conflicte emocional entre el descans i l'acció d'estar preparat per a qualsevol acció. Es tracta d'una obra idealitzada, perquè no deixa de ser el cos d'un noi jove musculat, però mai deixa de ser realista. La cara de David té una mirada desafidora impregnada de força on es manifesta el poder. És capaç d'intuir a l'enemic mostrant plena autoconfiança, una virtut molt apreciada per a l'home renaixentista.

Aquesta figura presenta una desproporció en certes parts del cos, com el cap i les mans, ja que havia de ser col·locada a sobre d'un pedestal i es van haver de fer més grans per poder apreciar-les desde baix.

La principal funció del David era commemorativa, ja que estava feta per exposada en la plaça Piazza della Signoria en Florencia. L'obra va ser un encàrrec per part del govern de la ciutat de Florència amb l'objectiu de ser adreçada a tota la població.

Al llarg de la història, ha sigut una de les escultures més grans i més produïdes de Miquel Àngel, perquè ha estat vista com a símbol de bellesa i a més com a representació del bé sobre el mal. Miguel Ángel va influir en l'art posterior a través del seu estil dramàtic i expressiu, el seu enfocament en l'anatomia humana i la seva habilitat per a crear obres monumentals i escultòriques de gran impacte visual.

BEATA LUDOVICA ALBERTONI

1671- 1674

L'obra Beata Ludovica Albertoni va ser una escultura creada per Gian Lorenzo Bernini i es localitza a l'església de Sant Francesc a Ripa de Roma (Itàlia). Va ser realitzada entre els anys 1671 i 1674. És una noia estirada, amb la mà al pit, expressant com a dolor o devastació, Té molta força en les expressions i els recargolaments. És d'estil barroc, i és realitzada amb marbre, amb la tècnica de la talla. És una escultura jacent, amb textura llisa, sensacions de duresa i va ser realitzada per ser exposada en una església o capella. La peça mostra una posició horitzontal amb cert moviment, en un efecte escenogràfic i amb gran lluminositat. És de color blanc i presenta una forma d'expressió figurativa i realisme. L'anatomia no es veu, ja que la cobreix una gran capa de roba (vestida amb un gran mantell arrugat). És una escultura espiritual, de finalitat religiosa.

Ludovica Albertoni va ser una dona de Roma que és recordada sobretot per les seves visions místiques, que va ser un exemple de caritat amb els pobres de Roma.

Bernini va tenir una gran influència al Barroc Italià, ja que el que va acostar l'obra a l'espectador, fent-lo particip de l'acció, trencant les fronteres tradicionals de l'art. Fent que les escultures tinguessin l'efecte visual de moviment. El qual també va fer que moltes altres obres van seguir la importància al decoratiu i als elements constructius com columnes, pilars, etc, com per exemple L'obra Beata Ludovica Albertoni.

ÈXTASI DE SANTA TERESA

1647- 1652

L'escultura Èxtasi de Santa Teresa, feta per Gian Lorenzo Bernini (Nàpols 1598 - Roma 1680). Es tracta d'un dels artistes més importants del barroc italià, ja que va practicar l'escultura, la pintura, l'arquitectura i va dissenyar diversos espectacles. L'obra es va començar a realitzar al 1647 i no va ser acabada fins al 1652.

En aquesta escultura, com es pot observar, utilitza de material el marbre blanc, per tant, la tècnica que s'utilitzarà serà la talla, aquesta tècnica consisteix en agafar el martell, el cisell i anant picant fins aconseguir la forma que es desitja. Aquest tipus d'escultura és un grup escultòric, és a dir, que és un conjunt d'escultures que estan formades per diferents tipus cadascun. En aquest cas, hi ha dues figures, a l'esquerra hi ha un àngel dempeus sostenen una fletxa amb la mà dreta, mentre que a la part dreta hi ha una escultura femenina que està sedent i mirant cap a l'àngel.

ÈXTASI DE SANTA TERESA

De l'obra es pot dir que sembla que és suau i polida, menys en la part de la roba que és molt rugosa, ja que d'aquesta manera simula i sembla que és més real la vestimenta, però majorment la sensació que té és de molt volum i de duresa. En definitiva, es pot dir que l'escultura està contrastada amb les diferents textures, que com bé ja s'ha comentat abans són: rugoses, homogènies i suaus. Com es pot observar, en relació a l'exterior, té diferents punts de vista per la part de davant, ja que per darrere no es pot veure. L'escultura mostra moviment dinàmic, a més, sembla real i serè.

Com es pot veure, no es veu l'anatomia de la dona en cap lloc, només és diferència en la part superior de l'àngel, ja que li tapa la figura la seva vestimenta plena de volums, rugositat i plecs.

A l'obra es representa que les dues figures principals interpreten un episodi descrit per Santa Teresa d'Àvila en un dels seus escrits "Libro de la Vida", en què la santa explica com un àngel li travessa el cor amb un dard d'or. L'escena recull el moment en què l'àngel treu la fletxa, i l'expressió del rostre mostra els sentiments de Santa Teresa.

L'obra religiosa té una funció decorativa, i aquesta no va ser encarregada perquè la fes ningú, sinó que la idea i la producció va ser totalment de l'escultor Bernini. Per últim, es pot destacar que ha tingut una transcendència en la Història de l'Art, ja que el caràcter i l'essència de l'Èxtasi de Santa Teresa ha romàs al llarg del temps, servint d'inspiració a molts artistes.

EROS I PSIQUE

1793

Antonio Canova (1757-1822) va ser un escultor i pintor italià del neoclassicisme. El seu estil va estar inspirat de gran manera en l'art de l'Antiga Grècia i les seves obres van ser comparades pels seus contemporanis amb la millor producció de l'antiguitat, va ser considerat el millor escultor europeu des de Bernini.

Entre les obres més destacades de l'escultor Canova es troba El petó d'Eros i Psique que va començar a fer a l'edat de 30 anys, tenint una durada de creació de sis anys. En aquesta peça en destaca el seu esperit neoclàssic, en el qual es nota la marca del seu creador. L'obra va ser creada per encàrrec del coronel britànic John Campbell, tot i que temps després va arribar a mans del rei de Nàpols, qui la va adquirir per situar-la i mostrar-la en el seu castell. Actualment es conserva al Museu del Louvre a París (França).

El seu material és el marbre blanc. Per què el marbre obtingui una figura sòlida i estructurada s'utilitza la tècnica de la talla. Aquesta es basa en treure les peces de marbre sobrant mecànicament utilitzant un cisell per deixar únicament els trossos que componen la figura desitjada.

EROS I PSIQUE

En l'escultura a primera vista trobem una noia (Psique) mig jacent on només una fina capa de roba tapa la seva part inferior, i un noi mig sedent (Eros) subjectant a Psique tapant-li així el pit amb un braç, on aquesta escena en realitat explica la història amorosa de Psique i Eros. Afrodita envejava a Psique, una jove bellíssima, per la qual cosa va enviar al seu fill Eros perquè li llancés una fletxa i s'enamorés de l'home més repugnant del regne. Els plans d'Afrodita van sortir malament, ja que el seu fill es va enamorar de Psique i va rebutjar la fletxa. Eros, decideix ocultar a la seva volguda en la foscor i aquesta malgrat no poder veure el seu rostre s'enamora d'ell. Un dia, la jove no va poder aguantar més les ganes de veure l'aspecte d'Eros, per la qual cosa va encendre un llum, caient d'aquesta una gota d'oli que va cremar el rostre del seu estimat. Eros, guià per l'empipament, decideix abandonar a Psique i anar-se lluny. La jove no estava disposada a perdre-ho i ho busca desesperadament fins a acabar en l'infern, on obre un cofre amb somni i queda en coma. Eros, encara enamorat, va volar a la recerca de la seva estimada i en trobar-la, amb un petó va aconseguir netejar aquest somni dels seus ulls. En la cerca de la història es troben múltiples versions sobre aquest fet mitològic.

MARIA LLUÏSA DE PARMA

1816

El retrat de Maria Lluïsa de Parma és una obra de l'escultor José Álvarez que es conserva a al Palacio Real de Aranjuez. El tipus de material que ha utilitzat Álvarez per aquesta escultura és el marbre, per tant, la tècnica que ha utilitzat és la talla. Per representar a la reina Maria Lluïsa de Parma es va seleccionar el tipus de retrat sedent, per representar a la dona fent de dictadora, que mira a un altre lloc sense expressió a la cara, amb la mà aixecada sense els dits de la seva mà dreta. El tipus d'aquesta escultura és exempta

En l'anàlisi de la seva textura, es pot dir que és llisa i dura, amb sensació de fredor i duresa. El volum de l'escultura és realista per les formes que té. L'únic moviment que presenta l'obra és el del braç, és molt estàtica.

L'escultura de Maria Lluïsa de Parma és hieràtica, el que implica una gran solemnitat, per a això s'elimina tota gestualitat o anècdota. Apart, el moviment que té és neoclassicista, serè i equilibrat davant l'esgotament de les formes del Rococó, amb el seu llenguatge buit i reiteratiu.

Aquesta obra retrata Maria Lluïsa de Parma, que va ser reina consort d'Espanya, ja que va ser la dona de Carles IV, de qui era cosina pel costat patern. Era néta de Lluís XV de França, i germana de Ferran I de Borbó-Parma i també cosina carnal dels reis francesos Lluís XVI, Lluís XVIII i Carles X. Se la considera l'última reina de l'Antic Règim a Espanya. José Alvaréz té més escultures apart de Maria de Parma, com per exemple, Jove amb cigne, Diana, Morfeu o Amor dormit entre d'altres.

ESTÀTUA DE LA LLIBERTAT

1886

Aquesta escultura rep el nom de l'estàtua de la Llibertat. L'autor és Frédéric Auguste Bartholdi i va ser inaugurada el 28 d'octubre de 1886. Té un estil arquitectònic grec i està localitzada en l'illa de la Llibertat, al sud de l'illa de Manhattan a Nova York.

Aquesta estàtua està feta de bronze, coure, acer, or i fosa de ferro, la tècnica que van utilitzar van ser el fos amb bronze. Aquesta estàtua representa la llibertat en forma de dona, està trepitjant unes cadenes trencades que suggereixen l'opressió i sostenint una torxa que apunta cap al cel amb una mà i en l'altra sosté una taula. Aquesta estàtua té formes llises i polides amb sensacions de ductilitat, té multiplicitat de punts de vista, ja que no està enganxada a la paret sinó que està en mig d'una illa, per tant, es veu en totes les perspectives,

L'obra no té moviment, per tant, és reposat, és un moviment fictici i pertany a l'art cinètic. Quan és de nit és veu diferent, ja que només s'il·lumina les llums que hi ha i els plecs.

És homogènia i suau, no té contrastos, no es monocroma, ja que no només és d'un color. És idealista perquè es una escultura amb valor estètic i antinaturalista, perquè no té valors real. Expressa llibertat, justícia i democràcia. Hi ha diferents elements que ho representen com per exemple les cadenes trencades que porta als peus. És una estàtua proporcionada i a escala. L'obra porta una toga amb molts plecs, que està inspirada en les obres de cultura clàssica. És un personatge femení que representa sobretot victòria i llibertat.

ESTÀTUA DE LA LLIBERTAT

Aquesta estàtua va ser un regal de poble francès al poble estatunidenc, per commemorar a la declaració de la independència dels Estats Units. És una estàtua d'una dona que té en la mà dreta com un llibre que posa el dia de la declaració de la independència, en la dreta una torxa que simbolitza el camí a la llibertat, a sota del vestit que porta té als peus unes cadenes trencades que també simbolitzen la llibertat. Té una finalitat política, ja que aquesta estàtua va ser regala per la independència i fa una funció decorativa.

És una obra regalada, que va ser inspirada en una altra estàtua que se sembla molt, està situada a Florència concretament a la catedral de Santa Maria del Fiore.

LA SIRENETA DE COPENHAGUEN

1913

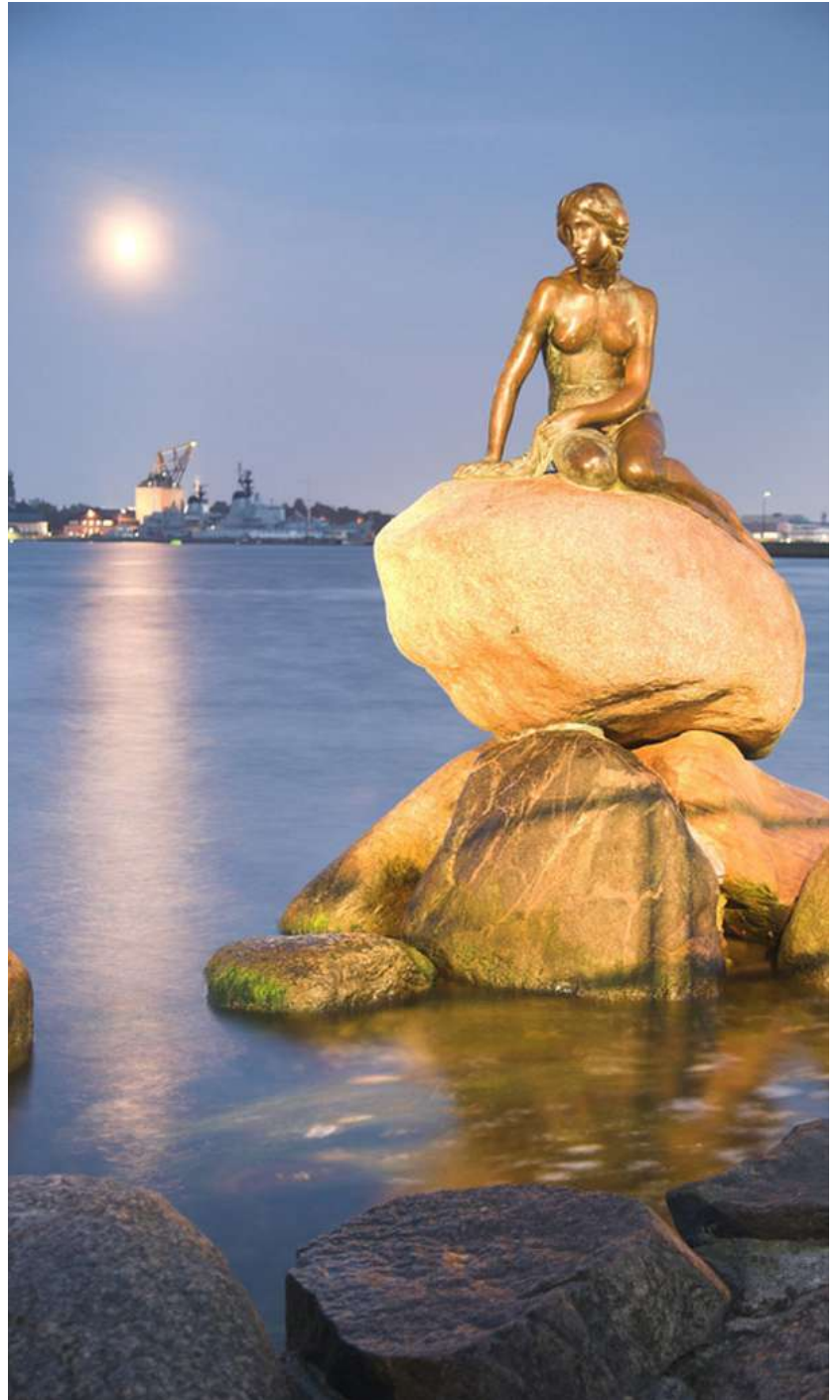
Totes les ciutats tenen algun símbol que les defineix de cara a la resta del món: Brussel·les té el Manneken Pis; Nova York l'Estatua de la Llibertat i París a l'eterna Torre Eiffel.

La capital danesa no seria menys, amb la Sireneteta de Copenhaguen, inspirada en el conte d'Andersen.

La Sireneteta ha esdevingut un símbol distintiu de Copenhaguen i un atractiu turístic molt popular. Aquesta figura en bronze d'una sireneteta asseguda a una roca a la vora del mar ha encantat a visitants de tot el món durant més d'un segle.

L'escultura destaca per la seva elegant simplicitat i la seva capacitat per transmetre emocions malgrat la immobilitat.

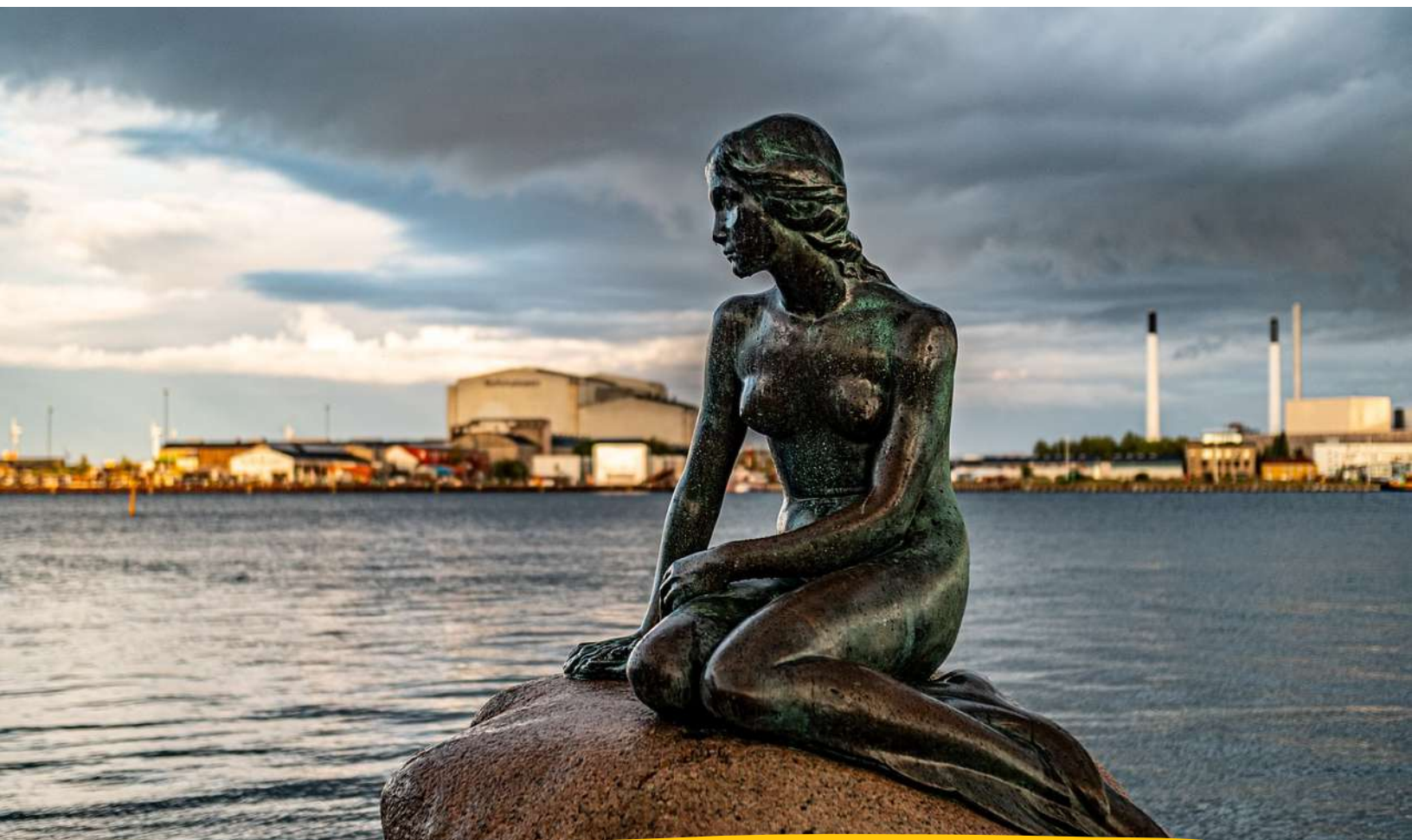
Va ser creada al començament del segle XX per l'escultor Edvard Eriksen, gràcies a l'encàrrec de la família Jacob Sen, propietaris de la fàbrica de la famosa cervesa Carlsberg.

LA SIRENETA DE COPENHAGUEN

El conte de La Sirenetta, escrit per Andersen el 1837, narra la història de sacrifici i desig d'explorar el món humà, cosa que ha afegit capes de significat a l'estàtua. La sirena és un símbol d'amor no correspost i renuncia a la veu, una característica que encarna el tema del sacrifici personal per amor.

L'obra es representa asseguda, lleugerament inclinada cap enrere mentre mira cap a l'horitzó, sobre una pedra. És una noia d'aspecte delicat i elegant, amb llargs cabells ondulats que cauen per l'esquena. La part inferior és una cua de peix detallada i d'escala. L'estàtua està feta de bronze i ha adquirit un to verdós i envellit a causa de l'exposició a l'aigua de mar i les inclemències del temps. És relativament petita, en té una a altura Aproximadament d'1.25 metres, i pesa al voltant de 175 quilograms. Tant en composició com en les proporcions l'estàtua encara no reproduïx el model clàssic de la Sirenetta, ja que utilitza un sentiment melancòlic i una representació molt bàsica a diferència del model original.

LA SIRENETA DE COPENHAGUEN

Des que fos instal·lada a la seva roca l'any 1913, ha estat víctima de tota mena de gosseries i reivindicacions diverses: ha estat decapitada dues vegades; li han amputat un braç l'han pintat de diferents colors al llarg dels anys...

Malgrat tots aquests actes vandàlics, sempre se l'ha tornat a restaurar.

L'escultura és un recordatori perenne que, malgrat els desafiaments i els sacrificis, l'amor i el desig d'explorar el món humà són temes eterns que ressonen al cor de tots.

CRIST REDEMPTOR

1922-1931

L'obra a tractar s'anomena Crist redemptor, els autors van ser Paul landowski, Heitor da Silva Costa, Gheorghe Leonida, Albert Caquot des del 1922-1931 a Rio de Janeiro, Brasil. Van utilitzar materials com l'esteatita, el concret i altres tipus de pedra. Va ser realitzada amb la talla.

Aquesta obra és dempeus. Se li pot veure un baix relleu, ja que la roba no fa que ressaltin les ombres. La descripció de l'escena seria, un home dempeus en forma de creu amb els braços estirats, en diverses imatges s'observa que està en la muntanya.

Es veuen unes textures rugoses, també fa sensació tant de duresa com de fredor, té un volum exempta, el seu moviment és estar en forma de creu, no està actiu així que està de repòs perquè no se li observa estan fent cap mena de moviment brusca, la llum també està jugant un paper molt important, ja que sinó hi hagués llum, no es veurien els plecs, és un monocrom, ja que només es veu un color, està contrastada, ja que es veurien i notarien per la forma de la vestimenta.

CRIST REDEMPTOR

S'observa que l'escultura esta serena i és una escultura figurativa, és una escultura antinatural, té una expressió a la cara la qual és clau per la forma de la seva vestimenta, molt simètrica i proporcionada, El vestit és clau en aquesta escultura i els plecs són claus per fer ombre. Representa Jesús de Natzaret, símbol de redempció, símbol de perdó i símbol de protecció, es veu que és amb una finalitat religiosa, amb una funció arquitectònica i didàctica.

L'OCCELL DE LA PAU

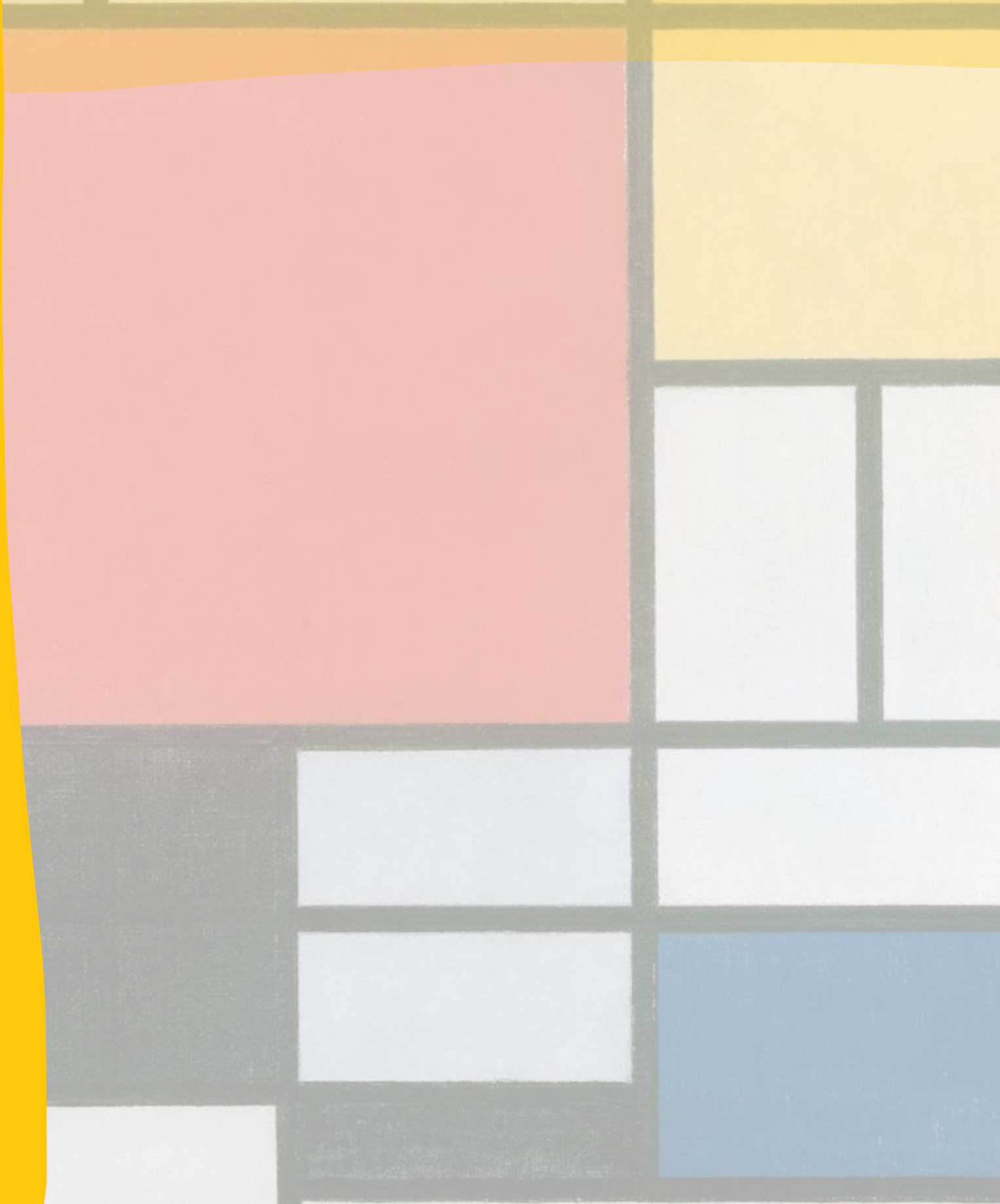
2000

L'ocell de la pau és una estàtua feta per Fernando Botero. La va crear l'any 2000 i es van utilitzar aquests materials: sílex, fusta i granit. Aquesta obra va ser feta en homenatge a l'atemptat de Medellín. Aquesta obra es troba en el Museu Nacional de Colòmbia, situada en la rotonda del museu.

L'estil de l'ocell de la pau és el "boterismo". Representa dos ocells, un la pau i l'altre és l'ocell ferit. El significat de l'estàtua és el davant i després de l'atemptat i el primer ocell abans de l'atemptat i el segon ocell després de la atemptat, aquesta estàtua està feta per ser al carrer per el material que et són sílex, fusta i granit... són materials que estan fets per queè les estàtues són a l'exterior i per això té molts punt de vista per a veure l'obra en qualsevol costat que es pot veure. Amb aquests materials té una textura llisa i té molt volum per l'estil de Boterismo i per això és una estàtua anti natural perquè no té moviment, aquesta estàtua està feta per a decorar.

PINTURA

EL NAIXEMENT DE VENUS

1485

El naixement de Venus és una pintura al tremp sobre tela de grans dimensions creada cap el 1485 per Sandro Botticelli, deixeble de Filippo Lippi. Pertany al Quattrocento (s. XV) als inicis del Renaixement italià. Actualment, se situa a la Galeria dels Uffizi (Florència).

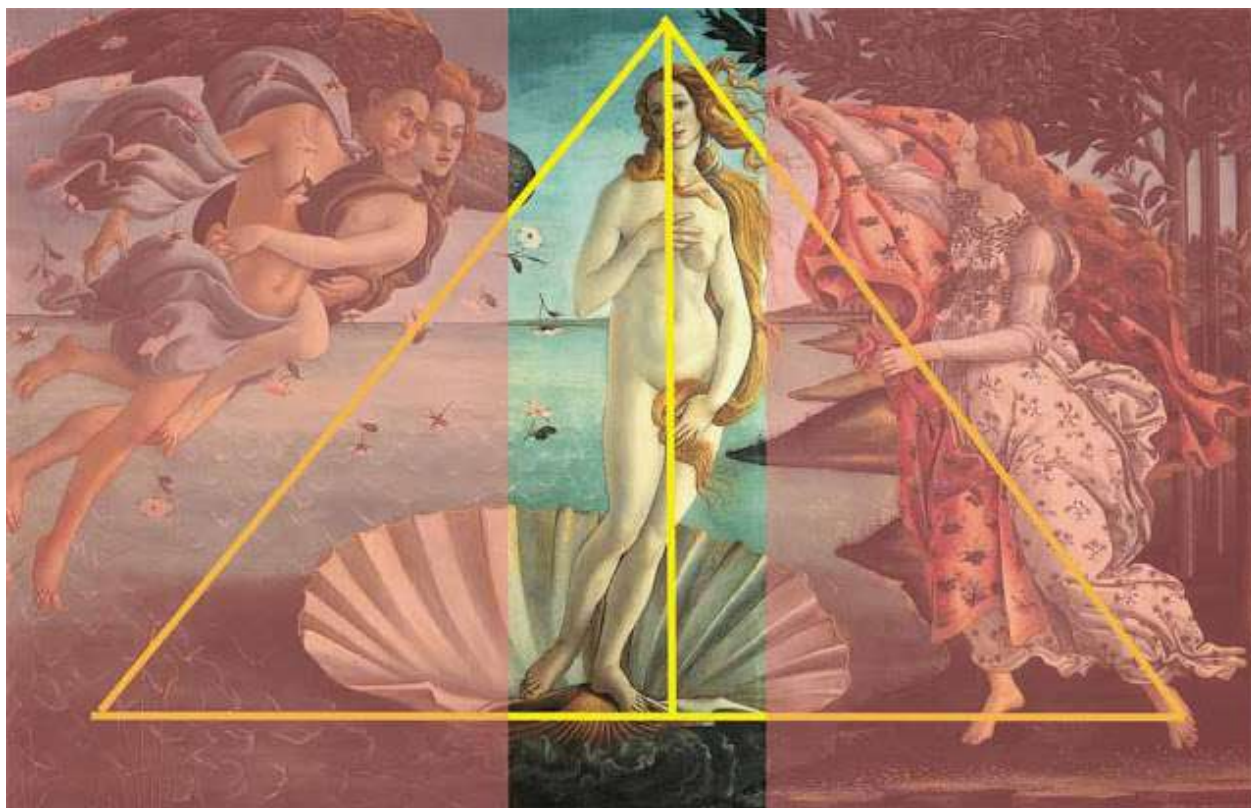
Tradicionalment, s'ha cregut que aquesta obra, com la primavera, va ser encarregada per Lorenzo di Pierfrancesco de Mèdici, nebot de Llorenç el Magnífic, per adornar Villa di Castello a la campanya florentina. La idea sorgeix del fet que va ser allà on les va contemplar Giorgio Vasari anys després. Segons explica la llegenda, Venus, deessa de l'amor, és la filla del déu Urà. Urà fou assassinat pel seu fill Cronos i posteriorment aquest precipità els seus testicles al mar, d'on va sorgir una escuma d'on nasqué la deessa. El títol de l'obra no és, per tant, exacte, ja que el quadre no representa el moment del naixement de la deessa, sinó que mostra l'arribada de Venus, sobre una petxina, a la platja d'una de les illes que tradicionalment se li dediquen, com Xipre, Pafos o Citera.

EL NAIXEMENT DE VENUS

Aquesta pintura representa a l'esquerra al déu del vent Zèfir juntament amb la nimfa de la brisa, Aura, bufen fent que la petxina avanci a través d'onades cap a una badia amb tarongers, mentre plouen roses. A la dreta, hi ha una de les nimfes de les estacions que s'identifica amb flora, perquè el vestit i la túnica que porta per cobrir a Venus té flors primaverals. La nimfa porta una garlanda de murta al coll i sota d'ella un cinturó de roses. Al centre de la composició triangular es dibuixa la deessa amb una concepció anatòmica que revela un alt grau d'idealització tant a les parts del coll massa llarg i espatlles massa estretes i caigudes com a la posició d'equilibri clàssic en contrapunt amb una cama lleugerament flexionada. Els personatges laterals formen els costats del triangle i dirigeixen les seves accions directament a Venus, compensant l'espai escènic i dotant-lo d'un ritme dinàmic contraposat a la serenitat del personatge central. Tota l'escena es veu emmarcada sobre un paisatge de naturalesa solitària i ideal d'acord amb la bellesa harmònica de la deessa.

La línia del dibuix és molt marcada sinuosa i sensual desentenant-se del volum i la perspectiva de les onades del mar, que són un simple esquema de petites línies totes iguals. La llum cenital que es dona es uniforme neta i cristal·lina a més accentuada a la sensació de immaterialitat, igual que el color de tons alegres.

EL NAIXEMENT DE VENUS

Aquesta pintura va marcar una fita en la representació de la deessa Venus, un nu que durant l'edat mitjana era considerat pecaminós. Diu el mite que Saturn (Crons), déu del temps, esquinça i llança els genitals del seu pare Caelus (Urano), cosa que fertilitza el mar. El frec de l'escuma engendra Venus que, amb l'ajuda del vent, és transportada fins a les vores de l'illa de Xipre en una petxina marina.

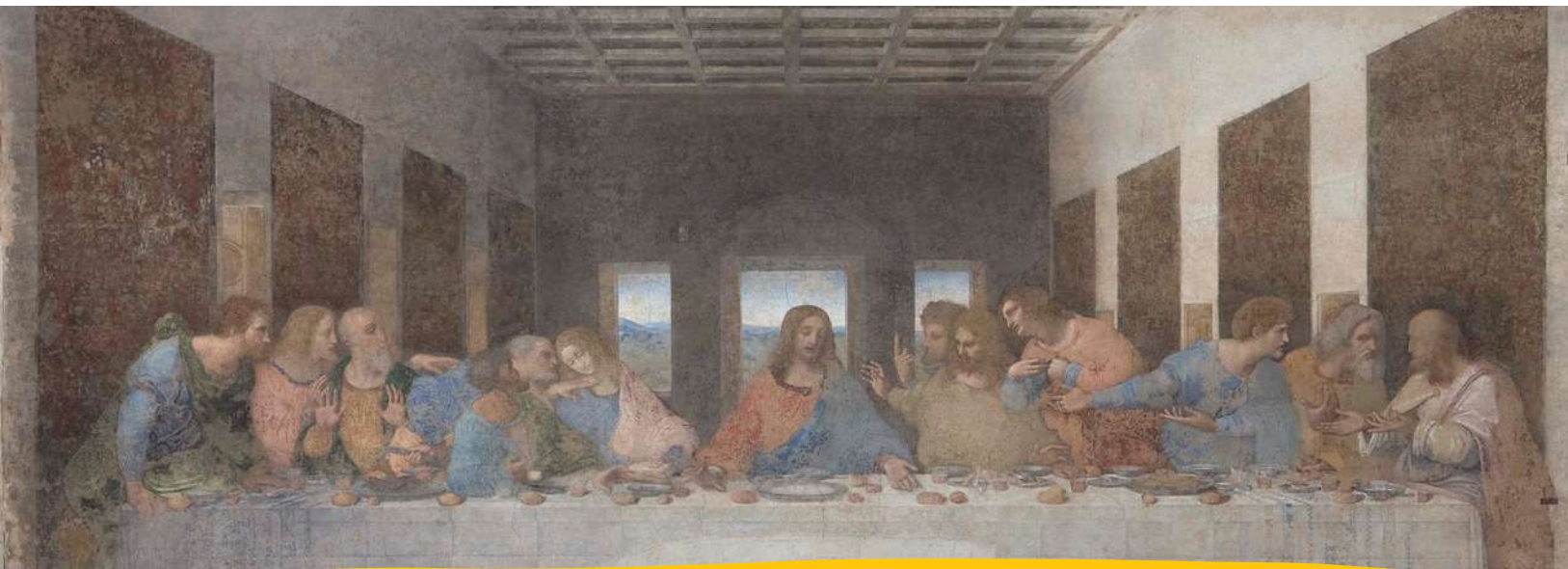
L'ÚLTIM SOPAR

1495 i 1498

El quadre del qual estem parlant s'anomena l'Últim Sopar, que va ser creat per Leonardo da Vinci. La seva producció pertany al primer període milanès. Aquesta obra es va fer entre 1495 i 1498, és a dir, una obra del Renaixement. Ara la podem trobar a la paret sobre la qual es va pintar originalment, al refectori del convent dominic de Santa Maria delle Grazie, a Milà.

És una enorme pintura mural de 4,60 metres d'alçada i 8,80 metres d'amplada en la qual és pintada en la mateixa paret va ser realitzada amb oli sobre una preparació de guix en lloc de la tècnica comunament utilitzada a l'època, el fresc. Llavors Leonardo volia que això no durés gaire.

L'Últim Sopar té una pinzellada curta i suau amb una textura lisa, que té de predomini la taca, també representa el volum a través de sfumato amb una llum artificial, té una procedència ambiental serena i no en té un contrast amb les ombres. El color d'aquesta pintura és fred i càlid amb colors plans, es pot veure que hi ha un espai tancat amb una perspectiva, amb un fons on es veuen les finestres i el paisatge de fora. La representació espacial és neutra amb un punt de fuga central.

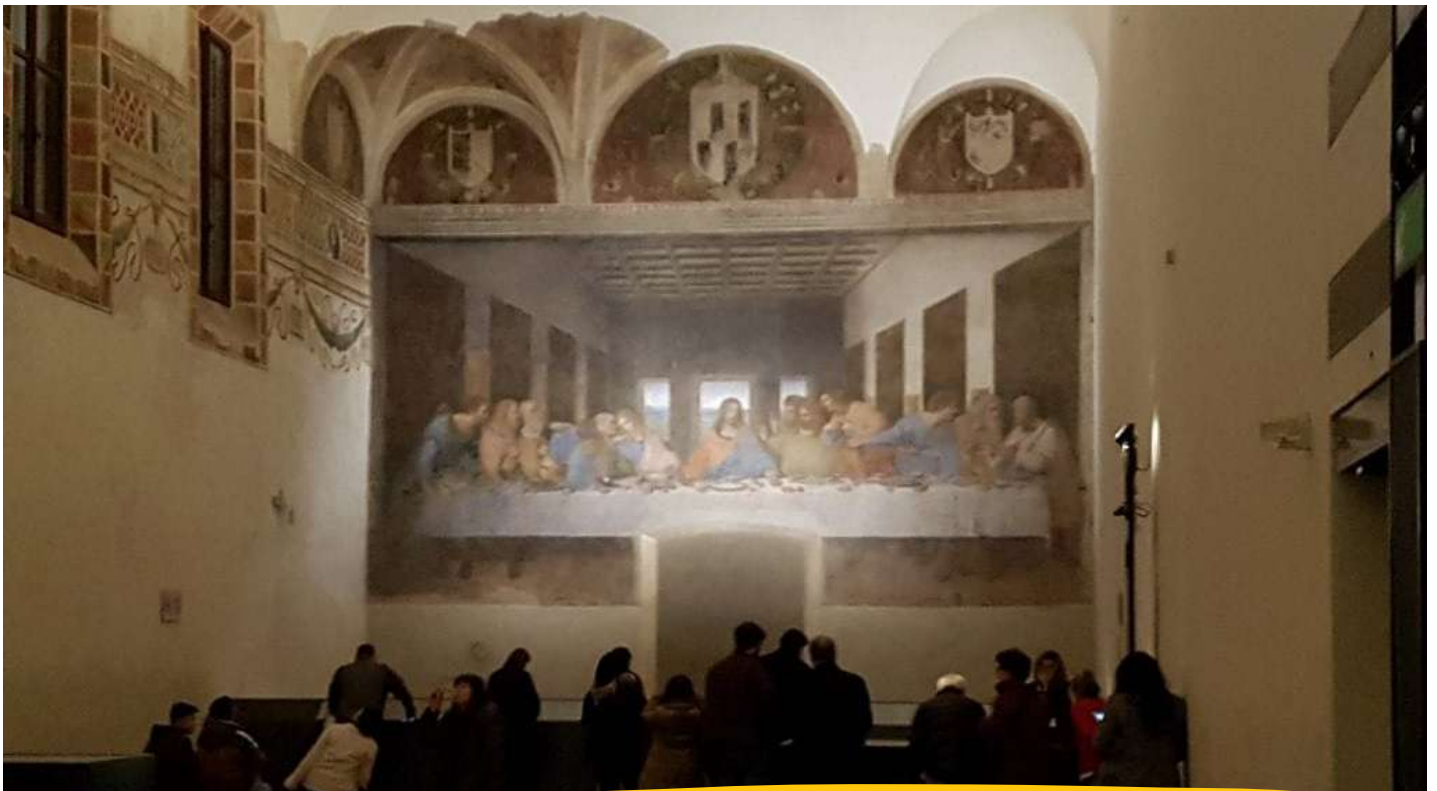
L'ÚLTIM SOPAR

En el cas de les figures i la seva distribució és senzilla i clara amb una estructura simètrica, ja que hi ha una persona central i sis persones en cada costat en aquest cas està tot representat amb les mans, és a dir també està tot proporcionat amb una idea d'idealisme.

D'esquerra a dreta segons els caps, són, Bartolomé, Sant Jaume el Menor i Andreu al primer grup; en el segon Judes Iscariot amb cabells i barba negra, Simó Pere i Joan, l'únic imberbe del grup; Crist al centre; Tomàs, Sant Jaume el Major i Felip, també sense barba al tercer grup; Mateu, aparentment sense barba o amb barba curta, Judes Tadeu i Simó el Celot és l'últim. Es tracta d'una pintura religiosa.

És una obra amb una funció secreta que encara no s'ha vist, el que passa en aquesta obra és que Jesús anuncia als dotze apòstols que un d'ells el trairà i estableix les bases del sagrament de l'Eucaristia. L'Últim Sopar va tenir influència en altres pintors com Bramanti, Lotto, Giorgione, Tiziano, del Sarto.

RETRAT DE SUSANNA LUNDEN

1622-25

El Retrat de Susanna Lunden, anomenat *Le chapeau de paille* (El barret de palla) és una pintura de Peter Paul Rubens, localitzat a la Galeria Nacional de Londres. Va ser probablement pintat al voltant de 1622-25. La retratada és probablement Susanna Lunden, de soltera Fourment (1599-1628), la germana gran de la segona esposa de Rubens, Helena Fourment. Si la identificació és correcta, el retrat probablement data de l'època del matrimoni de Susanna amb el seu segon marit, Arnold Lunden, el 1622. L'anell al seu dit significaria doncs que la pintura és un retrat de matrimoni. El retrat va ser plasmat en un gravat en 1823 per Robert Cooper (actiu en 1795-1836). En aquells dies, va adquirir el nom de *Le chapeau de paille*, el qual descriu erròniament en francès el barret com de "palla" (*paille*). Un esbós del quadre de Rubens (ca. 1823-24) per J. M. W. Turner (1823-24) es troba al Tate.

El 1781, Élisabeth Vigée Le Brun i el seu marit van visitar Flandes i els Països Baixos, cosa que el va inspirar a pintar *Autoretrat amb barret de palla* (1782), una "imitació lliure" del retrat rubensià.

.El període artístic a què pertany Rubens és el Barroc, que es caracteritza per un enfocament dramàtic, la utilització de contrastos intensos de llum i ombra, així com la representació de moviments i emocions intenses a les obres d'art.

LA JOVE DE LA PERLA

1665 i 1667

L'obra en qüestió es diu "La Jove de la Perla" i va ser creada per Johannes Vermeer entre 1665 i 1667. Actualment es troba al Museu Mauritshuis de L'Haia.

La pintura mostra a una noia asseguda enfront d'un fons fosc. Encara que sembla simple, la noia destaca per la seva pell clara i ulls expressius. La pintura es va fer amb oli sobre una paret, donant una sensació sòlida.

En termes de tècnica, Vermeer va usar pinzellades curtes i fines per a crear una superfície suau. No hi ha línies fortes, però la llum i les ombres juguen un paper important. La llum ve des de l'esquerra, modelant la imatge sense crear contrastos bruscos. Els colors són freds i càlids al mateix temps, contribuint al misteri.

Més enllà del que veiem, la pintura ens parla de la joventut i la bellesa. La noia amb la perla es converteix en un símbol d'elegància atemporal. Vermeer volia transmetre alguna cosa més que una cara bonica; volia dir alguna cosa sobre la societat de la seva època.

En el context de Vermeer, aquesta pintura és una fita. Mostra la seva habilitat per a capturar la bellesa i el misteri en una cosa aparentment simple. La pintura ens parla de la destresa i la sensibilitat artística de Vermeer.

En resum, "La Jove de la Perla" no és només una bonica imatge, és una finestra a l'estètica i la societat de l'època de Vermeer. La seva representació única de la bellesa continua sent captivadora, convertint aquesta pintura en un tresor en la història de l'art.

LA LLIBERTAT GUIANT AL POBLE

1830

L'obra "La Llibertat guiant al Poble", està feta per Eugène Delacroix al 1830 en l'època del Romanticisme. Delacroix era un pintor francès, considerat el líder de l'escola romàntica francesa. Actualment la pintura es troba al Museu del Louvre, a Paris.

Es pot apreciar a l'obra una estructura en posició de piràmide amb els morts per la Llibertat en la base i aquesta en el cim una dona amb un mocador sostenint a la mà dreta la bandera de França i en l'extremitat oposada un fusell. Darrere de la dona hi ha

un camperol De fons es veu un munt de gent amb armes i el cel de París tempestós.

La factura de Delacroix en aquesta obra tendeix a ser més aviat solta i expressiva, especialment en representar les figures humanes i el moviment en la composició. A més va utilitzar la tècnica oli sobre temp. La textura pot ser rugosa en unes certes àrees, especialment en les peces dels personatges i en els elements arquitectònics, ja que Delacroix no busca una representació suau i detallada.

L'obra utilitza línies definides per a delinear les figures i els elements arquitectònics, però la línia no és excessivament marcada en alguns casos, especialment en àrees més caòtiques.

L'artista aconsegueix representar el volum mitjançant l'ús de contrastos de llum i ombra, donant profunditat a les figures i elements en la composició. Pot utilitzar graduacions de color per a ressaltar volums. Per aixó utilitza colors vibrants i contrastats per a ressaltar elements clau, i d'aquesta manera s'utilitzen per a modelar les formes i proporcionar una sensació de volum.

En aquesta obra, la llum sembla ser principalment natural, ja que l'escena es desenvolupa a l'aire lliure, encara que també es poden observar efectes de llum artificial en alguns detalls. La llum prové principalment de la il·luminació ambiental, com la llum del sol, contribuint a l'atmosfera general de l'escena.

LA LLIBERTAT GUIANT AL POBLE

Delacroix mostra un interès en la representació de l'espai i la profunditat, especialment en la disposició de les figures que creguin una sensació de profunditat i moviment. La distribució de les figures pot ser complexa, ja que hi ha diversos personatges representats en diferents poses i actituds. La composició pot transmetre un sentit de dinamisme, amb figures en acció i una distribució que suggereix moviment i tensió dramàtica.

Mentre que el tema en si, la lluita per la llibertat, pot considerar-se idealista, la representació dels personatges i l'acció és realista en termes de detalls i expressió. Encara que la pintura té elements realistes, també incorpora elements simbòlics. La figura central, que personifica la llibertat, porta una bandera i està en una posició elevada, la qual cosa podria interpretar-se simbòlicament.

Principalment Delacroix estava influenciat pel Romanticisme, un moviment artístic que valorava l'expressió emocional, la individualitat i la representació de la naturalesa humana. A més, podria haver-se inspirat en pintures històriques i polítiques anteriors que representaven escenes de revoltes i conflictes. L'obra va ser creada en resposta als esdeveniments de la Revolució de juliol de 1830 a França, que van portar a la caiguda del règim monàrquic de Carles X. Delacroix va ser testimoni d'aquests esdeveniments i es va sentir inspirat pel fervor revolucionari i els ideals de llibertat, igualtat i fraternitat. La pintura reflecteix la participació popular en la revolta i simbolitza la victòria de la llibertat sobre l'opressió.

La Llibertat guiant al poble és una de les obres més destacades de l'artista i representa la seva habilitat per a capturar la intensitat emocional i l'acció dramàtica. Finalment l'obra ha tingut una enorme influència en la història de l'art i ha estat referenciada i reinterpretada per nombrosos artistes al llarg dels anys.

EL TEMERARI REMOLCAT A DIC SEC

1839

L'obra “ El Temerari remolcat a dic sec” creat per William Turner l'any 1839, en l'escola que William anava era la Reial Acadèmia de l'Art. És un paisatge natural on en la pintura podem veure que hi ha un gran vaixell i una màquina de vapor enganxat a aquest transport. La tècnica amb la que es realitza és l'oli sobre tela.

La pinzellada que tindria aquest quadre seria acabada, amb una textura llisa i línies. En aquesta obra podem saber que es una representació de volum, aconseguit mitjançant graduació de colors o llum. El quadre té llum natural per el sol del fons, i tampoc te ombres ja que el quadre representa un vaixell en el mar. El quadre seria d'un to calid, pero també hi ha parts en el quadre on son freds, en calid es veu per el sol, i fred es veu als costats, però també diríem que són colors matisats. En la perspectiva no hi ha cap desinterès per el fons, com podem observar en l'obra que en els costats del fons hi ha una ciutat cap a la dreta, igual que en el fons també hi ha interès en el espacial, i el tipus de perspectiva que té es horitzontal, per la ciutat de la dreta. La distribució de les figures és complexa, l'estructura formal és lineal. Com ja he dit breument al seu fons té els edificis en diagonal.

Es pot veure que l'obra és figurativa, ja que les formes es poden distingir clarament. També és realista i les proporcions del quadre són correctes. El tema de la representació és de la Revolució Industrial, Com ja he dit el vaixell té una màquina de vapor.

William Turner va ser un gran representant de la pintura romàntica anglesa, gràcies a la seva prolífica producció amb què va saber capturar l'essència de paisatges i llocs amb una tècnica diferent

EL BALCÓ

1868

El Balcó es una pintura d'Édouard Manet que pertany a l'època de l'impressionisme i va ser creat al 1868. Actualment es conserva al Museu d'Orsay de París (França) i la tècnica que s'utilitza és l'oli sobre tela.

Parlant sobre el que es veu a la pintura podem dir que es va crear amb el suport d'un llenç amb una textura llisa i brillant i pinzellades curtes, la llum és natural, ja que l'obra està representada en un entorn molt normal, també té bastants ombres però el suficient perquè es pugui veure el fons, els colors són molts freds. La perspectiva és molt lineal. En el fons s'observen un tipus de quadres penjats a les parets. La distribució és complexa, i té un moviment totalment estàtic ja que les persones representades no tenen cap moviment. És naturalista perquè es pot reconèixer molt bé el que hi ha al fons.

Aquesta obra de Manet està inspirada en la pintura de las "Majas del balcón" de Goya.

DONA AMB PARASOL

1875

Aquesta obra té un títol que ens defineix a la perfecció lo que es pot observar al quadre, "Dona amb parasol".

L'autor que va fer aquesta obra va ser Monet, al 1875.

L'obra està ambientada en Argenteuil, localitat a la qual solien acudir els parisencs els caps de setmana i a la qual també van freqüentar els pintors impressionistes per a pintar a l'aire lliure.

Aquesta obra la va fer dos anys després de començar a endinsar-se al món de l'estil d'aquest quadre, l'impressionisme, per tant aquest quadre ho ha fet en la seva etapa impresionista, ja que al 1873, va coneixer a pintors amb aquest estil i van arribar fins a fundar una societat que més tard va crear un nucli només de impressionisme.

A dia d'avui, l'obra és situada a la Galeria Nacional d'Art, a Washington, en els Estats Units.

En el quadre, Camille, vestida de blanc i amb una ombrel·la, es localitza en el cim d'un pujol amb un cel blau celeste com a teló de fons. La figura està girada cap a l'espectador i darrere d'ella es troba el nen que també va vestit de blanc, mirant ell també al capdavant.

La tècnica que va fer servir monet a aquest quadre, es oli sobre tela, i va utilitzar colors molts vius i alegres.

DONA AMB PARASOL

Aquesta obra té una pinzellada que podem veure, però és molt curta, per tant té una textura entre llisa i rugosa, i no té brill per tant està feta amb pintures mates. Tampoc podem veure línies que delimiten un contorn, ja que els contorns de les figures ho delimiten els propis colors de les mateixes, però no hi ha un color negre que els delimiti. La figura de la dona i del nen, tenen un volum el qual Monet aconseguit mitjançant ombres que ha fet graduant la llum. Aquesta llum és natural, ja que es troben a un capm o algo semblant, amb

procedència ambiental, o sigui del sol, per tant té intensitat encara que el cel està nubolat. Aquesta llum fa que es veuen colors els quals són freds i plans.

Encara que a primera vista no ens podem adonar, sí que hi ha profunditat, ja que està fet d'un punt de veure baix, per això té com 3 capes per així dir-lo, la primera serien les plantes, després la dona que ocupa gairebé tota l'obra, després el cel, i per últim, mitj cos del nen. El cel té núvols que compensen l'obra, ja que al costat del nen, hi han núvols més grans, i al costat de la dona, hi han menys perquè la figura de la dona és la més gran, i per tant, l'eix de simetria de l'obra.

Al representar clarament les figures, podem identificar l'obra com figurativa, i realista ja que no intenta posar-lis una bellesa artificial.

DONA AMB PARASOL

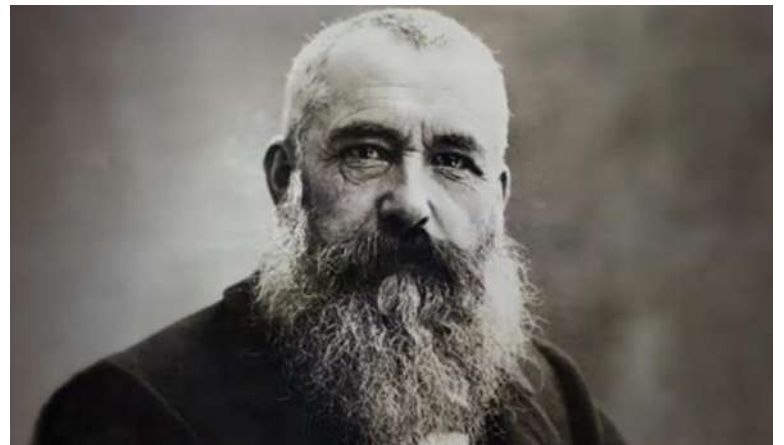
Aquesta obra representa a la dona del pintor Camille Doncieux i al seu fill en comú Jean Monnet en un dels seus freqüents passejos per la campanya de Argenteuil. Per això, aquesta obra no té cap tipus de representació o simbologia, ni antecedents ni influència en l'art, ja que es un quadre que va fer un pintor de la seva família.

Claude Monet 1840 - 1926

Monet va ser un pintor francès, i un dels creadors de l'impressionisme. Va néixer el 14 de novembre de 1840 en la Rue Lafitte 45 de París. Era el segon fill de Claude Adolphe Monet i la seva esposa Louise Justine Aubrée.

Entre 1851 i 1857 Claude Monet va assistir a l'escola secundària a Le Havre, on va rebre classes de dibuix de Jacques-François Ochart. No li agradava la disciplina escolar i preferia estar en el faralló o al costat de la mar. Durant les seves classes dibuixava caricatures dels seus professors i altres estudiants que eren exposades en l'aparador de l'únic comerciant de marcs per a quadres de Le Havre. A l'edat de 15 anys Monet era ja conegut com a caricaturista en tota la ciutat i rebia encàrrecs pels quals cobrava fins a 20 francs.

LA NIT ESTELADA

1889

Aquesta obra la va fer Vicent van Gogh, el juny del 1889 al període Postimpressionisme, Art modern. Està ubicat en el MoMA de Nova York. La nit estelada retrata el paisatge idealment vist per van Gogh des de una finestra.

Fa servir la tècnica de l'oli sobre tela, el pintor utilitza una pinzellada llarga, una textura rugosa, pastosa i brillant, sí que hi ha línies, ja que es poden veure per exemple en les muntanyes, també representa volum aconseguit mitjançant graduacions de color o de llum, amb contrastos suaus, amb una llum de tipus natural, té una procedència ambiental, clara i serena. Amb una intensitat i contrast amb les ombres. Els colors que té són de gamma emprada freda, amb colors blaus, relació amb la llum i el modelatge són colors plans.

També té un efecte de perspectiva el primer és l'arbre gran, la segona és el poble i l'última visió són les muntanyes. L'espai i la profunditat d'aquesta obra és petit, té un tipus de perspectiva lineal.

LA NIT ESTELADA

No té figures és només un paisatge, té una estructura formal lineal amb un moviment intern de composició dinàmica, ja que hi ha molta línia corba, per tant, expressa molt moviment sobretot en la part del cel. Aquesta obra és figurativa perquè es reconeixen els elements que hi ha al quadre, i també és naturalista perquè els elements són semblants als de la vida normal, no estan deformats.

Va ser pintada per van Gogh durant el dia en l'estudi de la planta baixa del manicomí de Saint-Paul-de Mausole. La vista ha estat identificada com la de la finestra del seu dormitori. Té una funció màgica en la seva creació, ja que no és una pintura realista.

Aquest quadre és un reflex de la seva emoció en aquest moment, pel fet que està relacionat amb les seves circumstàncies de la seva vida personal. Quan mirava els xiprers del jardí, aquests semblaven vibrar. Quan mirava al cel nocturn, les estrelles semblaven estar vives. Això és el que va captar en aquest llenç. Va ser reproduïda més de 21 vegades fins a la versió que coneixem avui dia. És una interpretació de somni, un cataclisme de la fi del món que envaeix la nit estrellada de van Gogh. És tota una apocalipsi plena d'aeròlits de fusió i cometes a la deriva. Un té la impressió que l'artista ha expulsat el seu conflicte interior en un llenç.

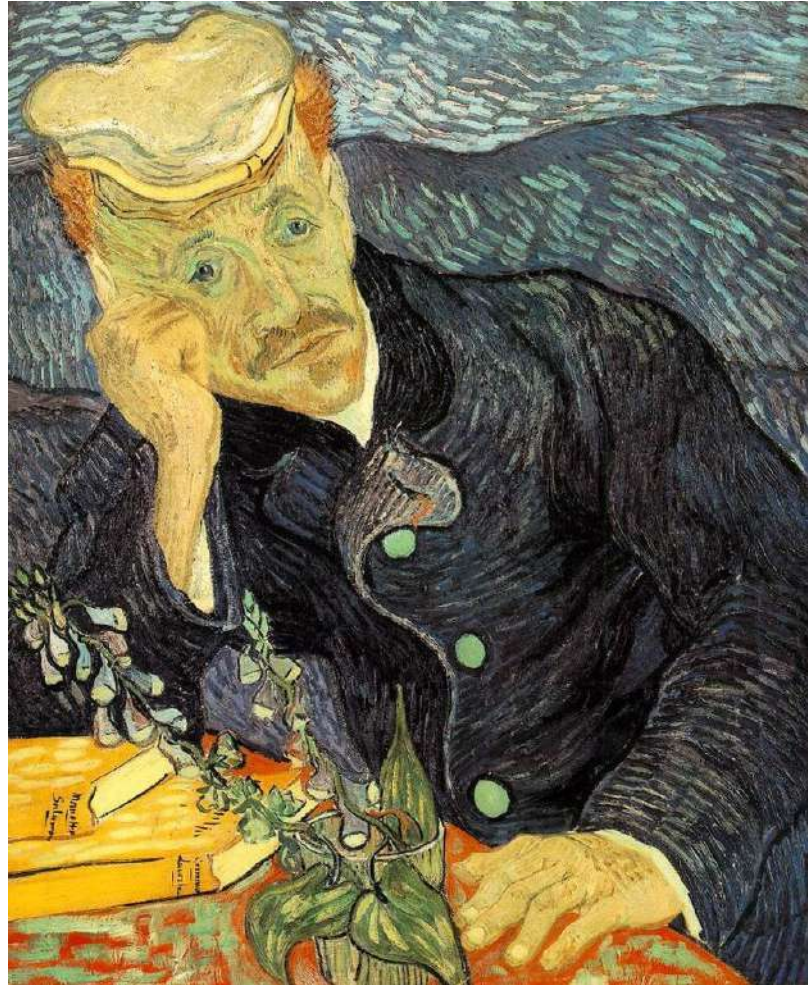
RETRAT DEL DOCTOR PAUL GACHET

1890

El retrat del doctor Paul Gachet, va ser creat pel pintor Vicent Vang Gogh el 1890., El retrat està ubicat actualment a la col·lecció privada de Tòquio, al Japó. És un retrat realitzat amb la tècnica de l'oli sobre tela. És realitzat amb pinzellades gruixudes que creen una textura única a la pintura, amb colors brillants, tonalitats blaves, verdes, vermells i taronges.

Es representa el doctor Paul Gachet, un psiquiatre que cuidava Van Gogh durant els últims mesos de la seva vida, ell compartia també un gran gust per l'art, "He fet un retrat de M. Gachet amb una expressió malenconiós, que bé podria semblar una ganyota a aquells que ho vegin... Trist però amable, i tot i així clara i intel·ligent, així és com molts retrats haurien de fer-se... Hi ha caps moderns que podrien mirar-se durant molt de temps, i que es tornaran a veure, potser, amb nostàlgia, cent anys després" va ser el que va expressar Van Gogh, en fer aquesta pintura.

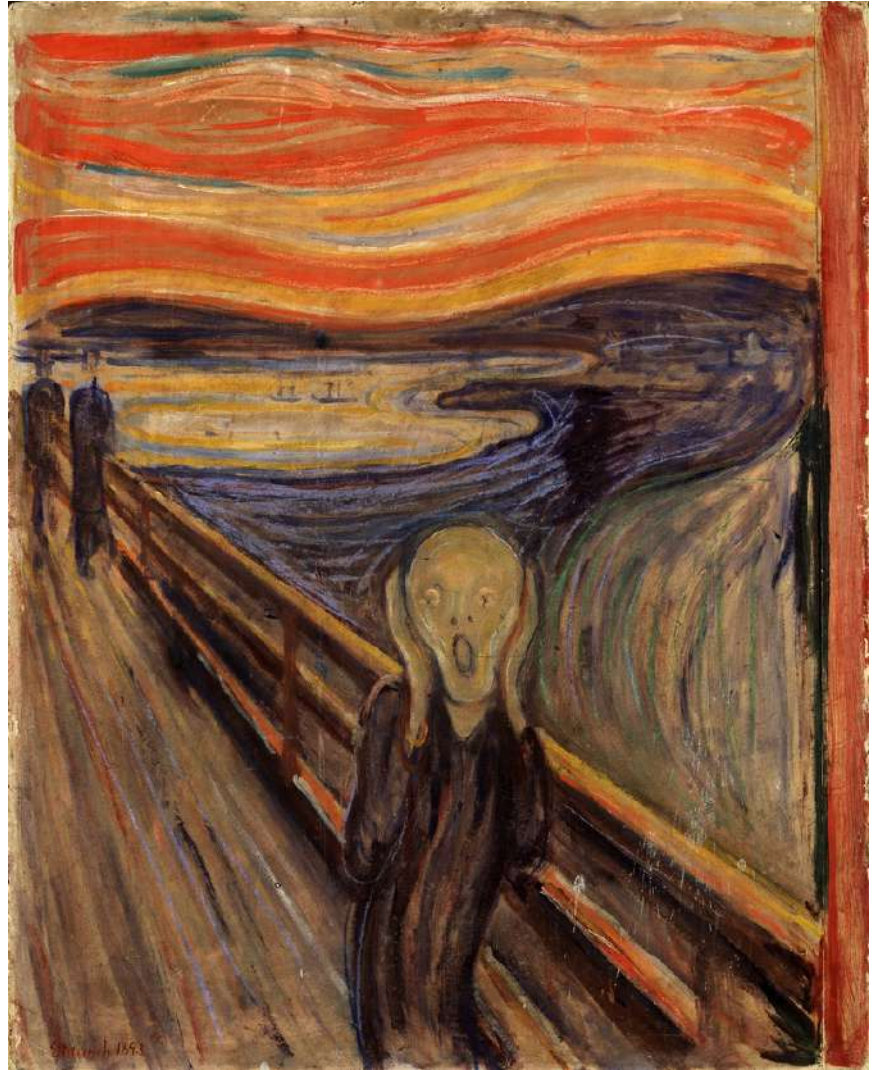
Van Gogh va estar a l'hospital per a malalts mentals de Saint-Paul-de-Mausole, a Saint-Rémy-de-Provence, on tenia un estudi propi.

1893

El crit d'Edvard Munch és una de les obres mestres de l'expressionisme, perquè al seu autor se'l considera com un dels pares d'aquesta tendència. L'expressionisme és un moviment d'avantguarda caracteritzat per la representació subjectiva, distorsionada i deformada de la realitat. La versió més famosa d'aquest quadre es troba en la Galeria Nacional de Noruega, i va ser completada en 1893. Altres dues versions del quadre es troben en el Museu Munch, també a Oslo, mentre que la quarta versió pertany a una col·lecció particular.

Es tracta d'una pintura que utilitza la tècnica de l'oli al tremp i pastel sobre cartó. A simple vista es pot observar una figura d'un personatge en actitud angoixosa.

Aterrat es tapa les orelles, la seva boca profundament oberta fa que la mandíbula sembli desencaixada i els seus ulls aterrits, la mateixa naturalesa ondulant sembla respondre al crit, però no els personatges que com a siluetes apareixen en el pont, o indiferents a l'angoixa de l'home. Tant l'entorn com la perspectiva accelerada no tendeixen a crear un marc realista al personatge, sinó, per contra, potencien la seva actitud desesperada i tràgica. Es pot dir que, en realitat, el tema és la pròpia expressió d'un sentiment d'angoixa.

Quant a les línies s'observen traços corbs que s'equilibren amb les rectes de la silueta i les diagonals paral·leles de la barana. En la pinzellada, predomina la taca sobre el dibuix, sortint-se únicament de la línia per a contornejar determinades parts de la figura. La pinzellada és nerviosa i corba, transmetent-nos l'estat d'ànim de Munch. D'altra banda, la llum no és natural, ja que no s'observa cap focus determinat ni s'empra el clarobscur.

En aquest quadre, prevalen els colors càlids de fons. En el cel, fluid i arremolinat, predominen els tons taronges. El camí i el paisatge, pel seu costat, semblen il·luminats per colors freds com el blau i el negre. Aquesta gamma de colors en conjunt imiten una posta de sol. En la pintura del Crit, Munch té com a objectiu representar un estat d'ànim, no representar la realitat dels objectes, el que és característic de les pintures expressionistes.

La profunditat d'aquesta obra, gràcies a les diagonals i línies ondulades té una gran sensació d'espai que porta des del primer punt de la pintura fins al fons sense punt intermedi. El paisatge, el mar, el cel i la terra es formen a través d'ondulacions que potencia l'efecte del crit del personatge central, proporcionant moviment a l'obra. La distribució d'aquesta obra és molt senzilla, amb un personatge principal ubicat al centre del quadre i totes les altres figures són secundàries i s'ubiquen al fons.

Té una composició oberta i molt dinàmica. Encara que, gairebé tot el quadre està marcat pel cel cal destacar dues zones compositives: el cel i el pont, tots dos tenen colors i pinzellades diferents; càlids i amb pinzellada ampla per al front i colors freds i pinzellada estreta per al pont.

Aquesta pintura tira molt del simbolisme, figures deformes que no estan proporcionades, però s'entenen perfectament tots els elements que la componen.

El crit és un reflex del món de l'artista, de manera que està fet a partir d'una vivència personal. La seva trajectòria vital va estar marcada pel patiment i la mort: la seva germana va morir de tuberculosi al cap de quinze anys, també va perdre la seva mare per culpa de la mateixa malaltia i el 1889 morí el seu pare...

EL CRIT

Ell mateix va explicar la situació que va originar El crit: “Anava caminant amb dos amics pel passeig -el sol es ponia- el cel es tornava de cop i volta vermell -jo em vaig aturar; cansat, em vaig recolzar en una barana, damunt de la ciutat i el fiord blau fosc que no eren sinó sang i llengües de foc- els meus amics continuaven la seva marxa i jo continuava aturat al mateix lloc tremolant de por -i sentia que un udol infinit penetrava tota la natura.”

Munch s'hauria inspirat per a pintar la figura central de l'obra, en una mòmia peruana que tenia una fisonomia semblant i la mateixa posició de les mans; l'artista noruec la va veure exposada en 1889 en l'antic Museu d'etnografia de Trocadero de París i la imatge se li va quedar gravada.

Dins d'un context històric, Munch seria classificat com a simbolista i com a representant primerenc de l'expressionisme, que seria la tendència artística predominant en la primera meitat del segle XX. Va néixer en Loten (Noruega) en 1863. Va passar la major part de la seva infància i adolescència en Cristiania (la capital de Noruega, que a partir de 1924 es dirà Oslo).

EL PETÓ

1907 i 1908

"El Petó" és una obra del pintor Gustav Klimt feta durant els anys 1907 i 1908. Aquesta obra coincideix en el moment en què es produïa en l'etapa del simbolisme austríac, la idea que algunes coses representen a unes altres i en la seva "Fase Daurada", a mort del seu germà Ernst, amb el qual compartia talent artístic, i la separació amb el seu company d'ofici Franz Matsch, li va portar a una ruptura amb el seu estil, embarcant-se llavors en el simbolisme i impressionisme que envaïa el món cultural europeu a la fi del segle XIX. A més, en l'obra es troba l'estil del modernisme, on dins d'aquest també es pot trobar l'Art Nouveau i les formes orgàniques del moviment Arts and Crafts contemporanis. El Petó, encara que no se sap la ubicació original de l'obra, actualment es troba en la Österreichische Galerie Belvedere, un museu de Viena, Àustria, coneguda per tenir la col·lecció més gran de pintures de Klimt.

L'obra representa a dos amants a grandària natural que estan envoltats d'or. És un exemple clar de "Període Daurat" de Klimt, inspirat en els mosaics bizantins que havien impressionat a l'artista en el seu viatge a Ràvena. Els dos amants es besen entre aquesta pluja d'or i una naturalesa que els cobreix de dalt a baix. En general es poden trobar aspectes com: el simbolisme de l'amor, decoració i ornament, ús d'or i l'expressió de la individualitat i amb la tècnica per poder representar d'oli amb làmines d'or i estany sobre llenç de 180 x 180 centímetres.

EL PETÓ

Dins de l'anàlisi formal, podem saber que les seves pinzellades són curtes que es difuminen entre elles i l'obra amb una textura llisa i també brillant, ja que el fons és daurat per les làmines d'or. Després sí que hi trobem existència de línies amb contorn, sobretot en les parts de la roba, a més que aquesta obra no té representació de volum, perquè les figures estan planes i el fons fa la sensació d'atemporalitat i crea, al seu torn, un marc que fa la sensació que els amants estan surant en l'espai daurat.

La seva llum és artificial i irreal, ja que no hi ha no hi ha un punt pel qual surti aquesta i amb això no hi trobem cap mena d'ombra. A més, la seva tonalitat és càlida, perquè ressalta sobretot el color daurat i els colors plans fan la relació entre la llum i el moderat. Després, la seva perspectiva és de front, perquè no hi ha més perspectives, no existeix cap profunditat al fons, perquè és pla i és lineal. Finalment, la seva distribució és senzilla i clara, té una estructura lineal, amb un eix de simetria, encara que el quadre complet no és igual, com ara la terra de baix i té un moviment dinàmic, ja que l'home li està fent un petó a la dona.

En últim lloc, com ja he dit abans a l'obra s'identifiquen a una parella tancada en la intimitat, on les dues figures es troben en la vora d'un tros de prat florit. A més, està representada amb dues persones al centre de la pintura i a baix terra per simbolitzar que la noia s'està convertint en vegetal. Amb aquesta obra, el que va fer Klimt va ser simbolitzar el mite d'Apolo i Dafne, una història d'amor no correspost i amb la funció d'expressar un tema important com és la violència de gènere.

EL PETÓ

Aquesta obra està realitzada durant l'inici de l'època moderna, on el concepte de l'erotisme comença a germinar en l'art i en la societat. A més, les tècniques usades són variades, com la dels frescos i dels mosaics. El Petó va ser possiblement una de les obres més romàntiques del món de l'art, els amants representen la connexió d'energies oposades. L'home mostra un contrast blanc i negre, binari, i mostra la seva voluntat seductora en atreure a la dona cap als seus braços. La dona equilibra aquesta energia amb el seu afecte, calor i color que es retroalimenta de la 'mare naturalesa' a través dels fils de flors sortint dels seus peus. El Petó va ser influenciat per altres obres com "El Petó" de Francesco Hayez, l'any 1859 o "El Petó" de l'artista Edvard Munch, l'any 1897.

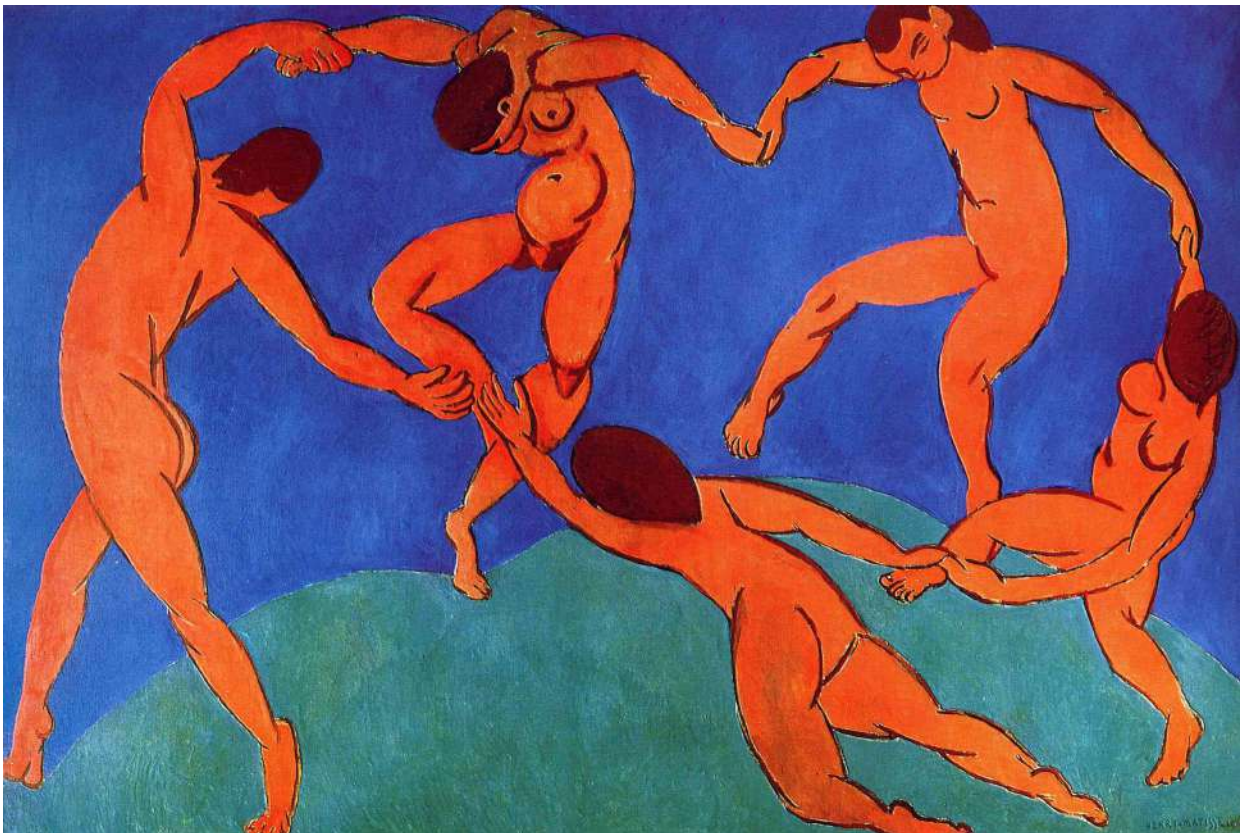
Gustav Klimt, nascut el 4 de juliol de 1862 a Viena, va ser un pintor simbolista austríac, i un dels més prestigiosos representants del moviment modernista de la secessió vienesa. Klimt va pintar llenços i murals amb un estil personal, que també va manifestar a través d'objectes d'artesanía, com els que es troben reunits en la Galeria de la secessió vienesa.

LA DANSA

1909

Henri Matisse va fer aquesta obra per un col·leccionista rus que es deia Serguéi Shchukin. Va utilitzar l'estil del fauisme. Aquesta pintura la va fer amb la tècnica de l'oli sobre tela i la va fer a l'any 1909.

Aquesta mateixa obra té dues versions. La primera és al MOMA i l'altra a un museu rus. El que volia representar el pintor en aquesta obra és un grup de cinc dones ballant una dansa. Tal com li havia dit el col·leccionista rus, el tipus de llum que es troba en aquesta és artificial, ja que no es veu cap element que serveixi per donar llum natural. Aquest quadre té una procedència ambiental. Té una gamma de colors freds, blaus... i una distribució senzilla, clara, amb una estructura geomètrica. Té una forma d'expressió abstracta, antinaturalista simbolitza el retorn a l'edat d'or té una escala de 260 x 389 cm. Té una musculatura anatòmica incorrecta, amb unes proporcions estilitzades. Podem identificar el que representa l'obra a través de la lectura figurativa.

LLAUNA DE SOPA CAMPBELL

1962

Llaunes de sopa Campbell és una obra d'Andy Warhol. La va pintar a l'any 1962. Aquesta obra formava part d'una campanya comercial inspirada en cartells antics. És una obra representativa de l'estil del pop-art i utilitza colors càlids per a crear el quadre.

Andy Warhol s'inspirava simplement en el que li agradava: consumia gairebé diàriament Sopa Campbell i bevia molta Coca-cola. Probablement la seva inspiració va venir de veure les llaunes i les ampolles buides acumulades en el seu escriptori. Es pot trobar l'obra en el Museu Nacional d'Art Modern de Nova York.

**V A R V A R A & M A R C A N E T .
A B E L L Ó , U N P A I S A T G E
I M A G I N A R I .**

VARVARA & MAR CANET. ABELLÓ, UN PAISATGE IMAGINARI.

El passat 23 de novembre, l'alumnat de 3r i 4t d'ESO de l'escola Anselm Clavé va visitar al Museu Abelló l'exposició "Abelló, un paisatge imaginari." dels artistes Varvara Guljajeva, i Mar Canet. Ambdós artistes van realitzar la seva residència en el centre documental del museu durant l'estiu del 2022, yuna estada durant la qual van poder conèixer de ben a prop ll'obra i la vida d'Abelló, tal i com s'observa a les obres de la mostra. La visita va ser conduïda per l'autor Mar Canet, nascut a Mollet del Vallès.

L'exposició de Varvara i Mar Canet es desenvolupa en tres parts ben diferenciades. La primera part és creada mitjançant l'ús de la intel·ligència artificial (IA), que ajuden a reinterpretar el rostre de Joan Abelló a partir de diversos retrats conservats en el propi museu. La segona part, és un clar homenatge al paisatge, mentre que la tercera es centra en els múltiples viatges que va realitzar l'artista per diferents parts del món.

Aquesta exposició temporal es podrà visitar al Museu Abelló fins el 7 de gener de 2024.

Aquesta activitat s'inclou en el programa d'innovació pedagògica "Apadrinem el nostre patrimoni" , en el qual lanostre escola apadrina l'entitat i col·labora amb la seva difusió.

EDICIÓ A CÀRREC DE L'ALUMNAT D'HISTÒRIA DE L'ART DE 4T D'ESO:

R. P.
O. R.
M. P.
M. D.
A. N.
B. G.
N. J.

R. R.
S. M.
S. M.
N. J.
E. Q.
P. R.
L. T.

ESCOLA ANSELM CLAVÉ

Mollet del Vallès

